

Arrest

nr. 211 830 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juli 2018 werd verzoeker te Zeebrugge op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding, waarvan een administratief verslag en een PV werd opgesteld.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Tevens op 19 juli 2018 nam de gemachtigde eveneens de beslissing houdende het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, <1>;

Naam: C., E. (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/07/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 20/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV BG.55.F0.002911/2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge)

Betrokkene werd aangetroffen in de haven van Zeebrugge, met de bedoeling illegaal in te schepen richting Verenigd Koninkrijk.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 26 juli 2018 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in. Op 9 augustus 2018 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en op 6 september 2018 verklaarde het CGVS dit beschermingsverzoek kennelijk ongegrond.

Op 30 juli 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op 3 oktober 2018 werd verzoeker gerepatriëerd naar Albanië.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel in de synthesesamenvatting voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“11.1.1. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij - noch minder is de motivering pertinent genoeg om de oplegging van de maximumtermijn te rechtvaardigen (zie ook 11.1.2.).

11.1.2. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij op illegale wijze op het grondgebied zou verblijven en daarom de openbare orde zou schaden.

Verzoekende partij is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij heeft nooit eerder bevelen gehad om het grondgebied te verlaten, noch heeft zij er enig crimineel feit gepleegd.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Door louter de illegale status van verzoekende partij te vermelden, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden en situatie van verzoekende partij, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de concrete aspecten in het dossier van verzoekende partij.

11.1.3. Tenslotte stelt verwerende partij dat er een PV zou zijn opgemaakt voor illegale grensoverschrijding.

Verzoekende partij werd nooit veroordeeld voor enig crimineel feit. Zij begrijpt niet hoe deze PV een maximum inreisverbod van 3 jaar zou kunnen verantwoorden. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet kan voorhouden geen enkele rechtsregel te hebben overtreden, aangezien illegaliteit op zich al een misdrijf is. Zolang zij echter niet veroordeeld is, kan zij genieten van het vermoeden van onschuld. Het is een gevaarlijke tendens als men de verwerende partij toelaat dit strafrechtelijk vermoeden aan de kant te schuiven.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt bovendien geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar.
Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.
Bovendien heeft zij wel degelijk getwijfeld om illegaal op het grondgebied te verblijven - dit in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen voorhouden. De verzoekende partij wou dan ook zo snel mogelijk België verlaten (richting V-K, hetgeen de verwerende partij zelf ook aangeeft). Zij begrijpt aldus niet waaruit de verwerende partij concludeert als zou zij "niet getwijfeld hebben om illegaal op het grondgebied te blijven".

11.1.5. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen

achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot een pertinente motivering ter zake, quod non in casu.

11.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

Verzoeker wijst erop dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet slechts de mogelijkheid biedt een inreisverbod op te leggen en in geen geval een verplichting inhoudt om dit effectief en ten allen tijde te doen. Door louter naar deze mogelijkheid te verwijzen, verduidelijkt de gemachtigde volgens verzoeker niet waarom hij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact heeft genomen. Verzoeker meent bovendien dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod heeft nagelaten een evenredigheidstoets uit te voeren en rekening te houden met zijn specifieke omstandigheden en situatie. Hij wijst erop nooit eerder bevelen te hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten, noch enig crimineel feit te hebben gepleegd. Bovendien wijst verzoeker erop dat de omvang van de motiveringsplicht voor de gemachtigde evenredig is met de omvang van zijn discretionaire bevoegdheid. Aangezien artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid biedt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – tussen nul en drie jaar – dient hij hierover ook pertinent te motiveren, wat hij in casu heeft nagelaten, zodat de bestreden beslissing volgens verzoeker niet draagkrachtig is gemotiveerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De Raad beoordeelt de beweerde schending van de genoemde beginselen in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij meent dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voor de gemachtigde geen verplichting inhoudt om effectief en ten allen tijde “automatisch” een inreisverbod op te leggen. In casu is echter niet betwist dat het bestreden inreisverbod gepaard ging met een beslissing tot verwijdering waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht heeft verwezen naar §1, tweede lid van deze bepaling, dat op zich reeds toestaat een inreisverbod op te leggen. De wet voorziet weliswaar dat de gemachtigde op grond van humanitaire redenen kan afzien van het opleggen van een inreisverbod in een individueel geval, doch verzoeker heeft geen enkele humanitaire reden uitgewerkt. Daarbij heeft de gemachtigde bijkomend uiteengezet, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, waarom hij in casu op grond van deze bepaling een dergelijke maatregel heeft genomen, met name door de volgende redenen te vermelden voor het opleggen van het inreisverbod:

“REDENEN VAN DE BESLISSING

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 20/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV BG.55.F0.002911/2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge).

Betrokkene werd aangetroffen in de haven van Zeebrugge, met de bedoeling illegaal in te schepen richting Verenigd Koninkrijk.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

Ook wat de duur van het opgelegde inreisverbod betreft, kan de Raad verzoeker niet bijtreden. Weliswaar kan de Raad verzoeker volgen waar hij erop wijst dat een ruimere discretionaire bevoegdheid een strengere motiveringsplicht met zich meebrengt, zodat de ruime discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde overeenkomstig artikel 74, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geniet bij het bepalen van de duur van een inreisverbod tussen nul en drie jaar, hem ertoe verplicht hierover afdoende te motiveren in de bestreden beslissing. In casu blijkt echter niet dat de gemachtigde dit zou hebben nagelaten. De Raad stelt immers vast dat de gemachtigde wel degelijk uitdrukkelijk in de bestreden beslissing heeft uiteengezet waarom hij voor een duur van drie jaar heeft gekozen, door als volgt te motiveren:

*“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.*

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde dus niet slechts rekening gehouden met verzoekers illegale verblijfsstatus voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. De gemachtigde heeft daarnaast eveneens vastgesteld dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben en dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. In dat verband merkt verzoeker nog op geen enkel crimineel feit te hebben gepleegd en stelt hij dat verweerder niet kan volstaan met de opmerking in de nota dat illegaliteit op zich een misdrijf is. Verzoeker meent immers dat hij kan genieten van het vermoeden van onschuld zolang hij niet veroordeeld is. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Het feit dat de betrokken vreemdeling (nog) niet strafrechtelijk werd veroordeeld doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier – in casu, het feit dat verzoeker zich illegaal op het grondgebied bevond, maar ook dat hij op heterdaad betrapt werd bij een poging tot illegale grensoverschrijding, zoals blijkt uit het administratief verslag van de scheepvaartpolitie te Zeebrugge dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker betwist deze vaststellingen ook niet, maar stelt integendeel zelf in de synthesememorie dat hij zo snel mogelijk het Rijk wilde verlaten naar het Verenigd Koninkrijk, zodat de gemachtigde niet dienstig kan worden verweten met deze elementen rekening te hebben gehouden bij het opleggen van het inreisverbod. Bovendien doet het feit dat verzoeker zo snel mogelijk het Rijk wilde verlaten, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt geen afbreuk aan het feit dat hij op illegale wijze in België verbleef, zodat het niet kennelijk onredelijk was van de gemachtigde om vast te stellen dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven..

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke omstandigheden en situatie. Hij licht echter niet toe met welke bijkomende elementen de gemachtigde, in het kader van een evenredigheidstoets bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, dan wel rekening had moeten houden en die hadden kunnen leiden tot een inreisverbod met een kortere duur.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld, of dat hij deze niet draagkrachtig heeft gemotiveerd in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet worden vastgesteld, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES